

Elegies

Bernat·Artola·Tomas

I

Lo Cel tremola tot ple d'ales
ara qu'estem en temps d'amors.
Com es dijous, les col·legiales
s'en van al camp a cullir flors.

Ai quin comboi tenen les monges
que amb les xiquetes venen huí!

En sos ulls lluen les taronges
que il·luminen tot lo camí.

Jo estic al camp ple de dolçura
sota l'amor de un lledoner
recoltzat en la soca, dura
com la veu de l'amor primer;

i veig volar les ornetes,
i sent les monges marmolar,
i les cançons de les xiquetes
tenint la corda per saltar.

I tot es clar com una rosa
i jo entristit sols pense amb tu,
i sota l'ombra gloriosa
plora quan no em mira ningú....

II

Com lo sentit que sols sent per ad ell
i disfreçat son sentiment ens porta,
aixís amor ve per la via torta
de lo desig que no sab ser cimbell.

III

Aquell mortal que va plaer cercant
i cull dolor quan sembra delicticia,
creu que lo seny habita en la puericia
pobre innocent que 's fia d'un infant!

IV

Amor que fuig de la carnalitat
tímid i esquerp com infant plé de por
ompli l'atzur amb la sang de son cor
si vol cantar tota la idealitat.

V

Lo meu amor que de amar te temença
ingenuament al dolor se confía.
La cançó alegre que trena na pensa
va traduint lo meu cor elegía.

Cavalleresc, lo meu cor se detura
quan mon camí vol creuar una dona;
la dona passa fragant de dolçura
i lo meu cor de sa fel se 'n adona.

Peró dolor que de amor se governa
trenant son pas amb la dona que passa
fa via humil per la dreccera eterna
que roda el mon sense sortir de casa.

VI

Tot vol plorar i jo vull riure.
Dolor se 'n riu sense pietat;
una elegía vull escriure
per dar-li a mon dol comiat.

Peró el plaer res me comporta
car es amor qui mon dol mou
i la elegía no em conforta:
Si un dolor fuig, ve un dolor nou...

VII

Soc vianant sense via ni festa
car dintre meu cada somni es camí;
somniais esquerps que lleus fugen de mi
i tornen greus per la externa tempesta.

Dintre mon cor lo plany vol afeblir-se
de tan mirar lo seu propi dolor.

Somni subtil aquest plany de l'amor
que de covard no pot ni arrepentir-se!

Jo faig camí de la externa clariana
que per nos ulls il-lumina la deu
d'aquell delit sense força en la veu
qui greu combat lo dolor que s'ufana.

Soc vianant que no espera ventura
al cap de tot son vençut caminar.
Sols vull dolor de indolència i somniar
un altre mon on la joia perdura.

Soc vianant sense festa ni via
car dintre meu la tenebra es fa llum
i aqueixa nit que la joia ressum
amb plany d'amor torna a encendre lo dia.

VIII

Jo soc lo port que los braços allarga
per a encalçar la somniada sirena
i ella fugint sempre en gira la esquena
deixant mon bes plé de fel ben amarga.

Venen a mi negres naus torturades
per les marors de tota desventura;
peró en mon pit troben tanta tortura
que a son dolor es fan mig conhortades.

Si a lo meu pit tenebroses venien
cercant amor que los braços mai tanca,
plena de vent tota la vela blanca
de vòrem trist mes alegres fugien.

Ara soc sol. Cap nau gira les veles
vers lo recer de la meva tristessa.
Ara sols tinc lo ressó de la fressa
que fa la mar plena de cantureles ...

